

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Toleti S. R. E. Cardinalis Svmma Casvvm
Conscientiæ, Sive De Instrvctione Sacerdotvm Lib. VII**

Toledo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

66. De odio inuidia, & tristitia bonæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40916

non est Papa, & hoc veniale est ex se. Quando autem appetuntur in malum finem temporalia, tunc tristitia omnis mala est, & tantum peccatum, quantum est desiderium talium bonorum ob illum finem.

Indignatio autem est, qua tristamur de bono alicuius, quia indignus est tali bono: & hoc locum habet in temporalibus. Et attende, quod non loquimur, quando ista indignatio est contra iustitiam, & qui dolet ob hoc, dolet, quia iniustitia committitur, de hoc enim dicemus post; sed de eo qui dolet, quia videt huiusmodi temporalia collocata in hominibus indignis & non ob alium finem dolet. Huiusmodi indignatio, ut dicit S. Tho. & Caiet. loc. cit. si non aliud habet, quam quod dictum est, mala est, & ex se veniale; nam cum id, de quo dolet, nec sit malum culpæ, nec pœna, videtur quodammodo arguere Deum & dolere, quasi iniustitia sit ex parte datoris. Est ergo mala talis indignatio; & si prorumpat in id, quod Deum arguat, quod iniustus sit, & male distribuat, est gratissimum mortale peccatum & blasphemia. Haec indignatio Psal. 36 reprehenditur, *Dñe sine ab ira, inquit, & relinque furorem.* Si autem talis indignatio sit, quia mali abutuntur bonis, vel alio bono fine, iam ad aliam tristitiam pertinet hoc, ut dicemus.

De odio, inuidia, & tristitia bona.

C A P V T L X V I .

TRISTITIA, quæ ex odio procedit, iudicanda est ex ipso odio. Cum enim malum alicui volumus propter ipsum subiectum & personam, quæ inimica est nobis, tunc peccatum est; & si malum est graue, & odium ex libera voluntate, mortale est, secus, veniale. Simili modo se habet huiusmodi tristitia, quæ si de bono graui, & ex libertate sit, mortale est, secus autem, veniale. Inuidia autem secundum S. Tho. & omnes Doctores ex genere suo mortale est, & de facto est mortale, si duæ adsint conditiones.

Vna est, cum est voluntatis consensus: sæpè enim solum est quidam motus in parte sensitiva, aut voluntate, sed subitus, & ferè naturalis, quo homo tristatur de bono æqualis; & tunc ad summum est veniale: nam mortale exigit voluntatis plenum consensum.

Altera est, quod bonum, de quo tristamur, sit graue: cum

enim

enim leue est, vt pueris solet accidere, qui in levibus solent socijs inuidere, veniale peccatum est. Reliqua dicitur iustitiae, quæ ex charitate & iustitia sunt, bona sunt. Licet tristitia de sanitate alicuius, quia occasio est illi peccandi mortaliter: in quo casu licet illi malum velle, & infirmitatem ob bonum maius. Licet etiam tristari, quia dignitates dantur indigni, & violatur iustitia. Licet tristari, quia viuunt Hæresiarchæ, & aliorum corruptores; & licet illis mortem desiderare, ne alios inficiant, & ne alijs ratiū malum inferant. Ex his multorum casuum resolutio patet.

De filiabus inuidie.

C A P V T L X V I I .

QVINQUE filiae inuidiae assignantur, odium, susuratio, detractio, gaudiū in aduersis proximi, & afflictio in prosperis.

Odium est, quo alicui malum volumus ob malum ipsum, & non ob aliquod bonum eius, vel alterius: & hoc peccat, de quo diximus in lib. 4. insurrectionis.

Susuratio est, qua famam auferimus in occulto.
Detractio vero, qua in manifesto & de his diximus in lib. 4.
Gaudium in aduersis proximi, peccatum est; & si malum proximi, de quo gaudemus, graue est, & gaudium sit ex rationis consensu, mortale est.

Afflictio in prosperis, est tristitia de bonis proximi. Inuidie enim duas habet tristitias.

Altera est, de bono proximi, prout per ipsum videretur propria minui excellentia: & haec est ipsa inuidie.

Altera est consequens: nam inuidius vellet nihil boni ardere inuidioso, & bonum eius impedire conatur, salte desiderio. Quando ergo ei tale bonum euenit, quia contra inuidiam voluntatem euenit, affligitur & tristatur: & haec tristitia effilia inuidiae, vt habet S. Tho. Iodo citato; & est peccatum eo modo, quo gaudium in aduersis. Haec fatis sunt de inuidie.

(. .)

D